

med underlig fremmed Stemme og saa' fra den ene til den anden, idet han opløftede sin Haand.

„Der er noget Troldskab i Luften her ude paa Landet . . . noget Djævelskab et eller andet Sted —“

„Men Hr. Aggerbølle dog!“ klynkede Fruen. „Det sagde De ogsaa forleden. De gør os jo saa uhyggelig til Mode.“

„Forlad mig, bedste Fru Villing . . . men De forstaar mig ikke! Jeg tror hverken paa Spøgelser eller Nisser eller paa Genfærd med grinende Hoveder under Armen . . . den Slags Tossehistorier overlader jeg til Hængetrynerne at give til Bedste! Men jeg siger, der er noget andet Troldpak i Luften her ude, noget, som stjæler Livskraften fra os, Fru Villing, som malker Sjæl og Blod og Marv ud af Kroppen paa dem, hvis Vugge ikke har staaet her ude under den store Himmel. De kan stole paa mit Ord! Jeg har selv følt det, Fru Villing! . . . Hvorfor skulde det vel ellers være gaaet min stakkels Sophie og mig saadan, som det er!“

Han skjulte atter Ansigtet i sine Hænder og faldt hen i en kort Hulken, der lød som en hul Stønnen af Smerte.

„Men kæreste Hr. Aggerbølle!“ udbrød paa én Gang Hr. og Fru Villing med oprigtig Med-